

1. kapitola

„Dáte si kokosové krevety?“ Čašník v smokingu jej na striebornom podnose ponúkol dozlatista vypražené drobné krevety, obalené v tenkej vrstve chrumkavého kokosového cestíčka. Paula im nikdy nedokázala odolať. Zobrala si hneď dve spolu s papierovou servítkou.

„Ďakujem, Tony.“

Čašník prikývol a pobral sa za ďalšími hosťami. Paula zjedla krevety, odpila si zo chardonnay a vrhla letmý pohľad na večierok a na budovu hotela. Zatiaľ všetko išlo ako po masle. Asi stodvadsať ľudí popíjalo kokteily a jedlo chuťovky podávané na podnosoch. Potom sa hostia vrátili do hotelovej tanečnej sály na večeru usporiadanú pri príležitosti ochutnávky vín.

Večer bol dokonalý. Na začiatku mája z pobrežia povieval teplý vánok. Keby sa pootočila, všimla by si západ slnka nad prístavom na Nantuckete. No jej pozornosť smerovala k hemžiacemu sa davu. Nie po prvý raz jej tieto podujatia na záhradnom trávniku pripomenuli *Velkého Gatsbyho*. Trávníkový koberec bol široký a zelený. Hostia sa obliekli elegantne – ženy do splývavých šiat, muži do drahých oblekov – a v diaľke vkusne oblečená rodina hrala kriket. Táto udalosť patrila medzi najvyhľadávanejšie v rámci Nantucketského vínného

festivalu. Na Nantuckete sa celý týždeň usporadúvali rozličné podujatia spojené s vínom, ktoré festival ozvláštnovali. Hostia tak mohli stráviť popoludnie či večer prechádzkami a ochutnávkou stoviek vín. Zo všetkých podobných večierkov bol ten v hoteli Whitley najdrahší a najžiadanejší.

Paula si na mobile pozrela čas. Čakala na starého otca. Navrhla mu, že ho vyzdvihne na letisku, no on o tom nechcel ani počuť a naliehal, aby poňho poslala hotelového šoféra. Vedel, že Paula má hlavu plnú čísel. Prizvali si totiž konzultanta, ktorý ju požiadal, aby mu poskytla finančné údaje za niekoľko rokov. Starý otec jej nevysvetlil, načo tie údaje potrebuje, ale to bol celý on. Vedela, že jej o svojich plánoch povie, keď nastane vhodná chvíľa. Vždy s obľubou všetko dramatizoval. Pred hodinou jej napísal, že mu mešká lietadlo. Znova sa ponúkla, že poňho príde, ale trval na tom, aby dozerala na priebeh večere. Podobné záležitosti síce nemala na starosti, nespadali do jej hotelových povinností, no starý otec chcel, aby v prípade potreby bola poruke. Paula videla, že kateringový tím má všetko pod kontrolou. Prekvapilo ju, že jej sesternica Andrea, generálna riaditeľka hotela, neprišla. Možno práve preto starý otec chcel, aby tam ostala ona. Aj keď sa práve nenachádzal v hoteli, vždy mal prehľad o tom, čo sa deje. Napadlo jej, že predtým bol určite v kontakte s Andreou.

Andrea bola jej najmenej obľúbená sesternica. Na rozdiel od zdržanlivej a ochotnej Pauly, ktorá pracovala v hotelovej administratíve, bola asertívnejšia a panovačnejšia. Paula mala kanceláriu vedľa starého otca a zodpovedala za účtovníctvo a za financie hotela. Keďže v hoteli vyrastala, za tie roky si prešla takmer všetkými pozíciami od upratovania izieb ako tínedžerka až po obsluhu v reštaurácii a ubytovanie hostí na recepcii.

Keď na Amherst College získala titul z podnikania, zo pár rokov pracovala na finančnom oddelení veľkého hotela v Bostone a až potom sa vrátila na Nantucket. Chcela tam pracovať už hneď po promóciách, no starý otec nástojil, aby niekoľko rokov robila inde a okúsila bostonský život, kým je ešte mladá. Pousmiala sa, lebo si spomenula, aký bol vtedy neústupčivý. Paula súhlasila, ale už vtedy vedela, že sa vráti na Nantucket a do hotela Whitley. Ako by to mohlo byť inak?

Musela však priznať, že starý otec mal ako vždy pravdu. Pri práci v Bostone pre jednu sieť veľkých hotelov nabrala cenné skúsenosti. Podobne ako Whitley, aj tento hotel sa zameriaval na luxusné a nadpriemerné služby zákazníkom. Priučila sa v ňom zopár veciam, ktoré potom zaviedli aj v ich hoteli. Po troch rokoch práce a bývania v Bostone sa však už domova nevedela dočkať.

V Bostone bola zábava, ale nebol to Nantucket. Ľuďom, ktorí Nantucket nepoznali, sa to ťažko vysvetľovalo, ale Paula si vždy s úľavou vydýchla, keď šoférovala ponad kanál na Myse Cod s Bostonom za chrbtom. Aj vtedy, keď sa v mestečku Hyannis nalodila na trajekt smerujúci na Nantucket. Tamojší vzduch sa zdal sviežejší a čistejší, bol to skrátka domov. Jej matka sa, samozrejme, z Paulinho návratu veľmi tešila. Mala radosť, že bude pracovať v ich hoteli. Obaja rodičia v ňom robili už dlhé roky. Jej otec dlhšie, ako správca pozemkov. Manželku spoznal, keď počas vysokej cez leto brigádovala na recepcii. Preňho to bola láska na prvý pohľad, no jej mame to chvíľu trvalo. Kým však spromovala, zaľúbila sa doňho až po uši a o pár mesiacov už boli svoji.

Mama sa potom vrátila na recepciu, až kým sa jej nenarodil Nick, prvé z troch detí. Nasledovala Paula a potom malá

Lucy. V tom čase otec všetkých šokoval, najmä starého otca, keď oznámil, že z hotela odchádza, pretože začína podnikáť na vlastnú päsť v záhradníctve. Starý otec sa najprv hneval, dúfal totiž, že jeho deti budú hotel milovať rovnako ako on, no potom rýchlo zmenil názor a pochopil, že jeho syn chce viac. Túžil rozbehnúť vlastný biznis. A to sa aj stalo. Whitley Landscaping bola najväčšia firma s trávnikmi na Nantuckete a hotel Whitley bol jeden z jej najdôležitejších klientov.

Jej súrodenci takisto pracovali v hoteli. Nick robil pomocného kuchára Rolandovi, ktorý sa stal šéfkuchárom, keď bola Paula ešte malá. Všetci predpokladali, že keď Roland odíde do dôchodku, jeho pozíciu prevezme Nick. V kuchyni sa prejavoval jeho zázračný talent a to bol aj dôvod, prečo sa Paula nebála o osud tohto podujatia. Lucy však bola z iného cesta. Bola roztomilá, každý ju zbožňoval, ale niekedy sa správala roztržito. Aj keď jej vítanie a ubytovanie hostí na recepcii išlo celkom dobre, Paula vycítila, že to brala iba ako prácu.

Lucy bola umelecká duša rodiny. Rada maľovala a všeličo vyrábala – šperky, oblečenie, ručne maľované vínové poháre či drevený nábytok. Paula ju nabádala, aby svoj talent rozvinula, otvorila si obchod na Etsy alebo niektoré svoje výtvo-ry predávala v miestnych obchodíkoch. Až donedávna Lucy odolávala. Vravela, že sa na to necíti a tvorí len pre radosť. No Paula cítila, že jej sestra sa potrebuje nejakou prejavíť. Premýšľala, či je pripravená premeniť svojho koníčka na biznis.

Potom si však Paula povedala, že je to len výplod jej fantázie a ako zvyčajne všetko priveľmi rozoberá, hoci starý otec to pokladal za jej prednosť. Paula skutočne všetko rada analyzovala – keď sa dozvedela nejakú informáciu, spracovala ju, vyvodila z nej záver alebo snívala o možných riešeniach.

Za posledných pár rokov starému otcovi predstavila niekoľko návrhov a vždy rozmyšľala, či nie je až priveľký rojko, lebo boli priveľmi bláznivé či nereálne. Starý otec si ju však vždy vypočul a bral ich vážne. Síce sa mu nepáčili všetky, ale niektoré ho zaujali. Ohromilo ho, keď ich uplatnili v praxi a zožali úspech. Zakaždým ju povzbudzoval, aby vymýšľala aj ďalej.

Paula teda mala vysnívanú prácu. Rada bola neviditeľná a pracovala v zákulisí, ale s vedomím, že robí niečo dôležité. Starý otec mal takmer osemdesiat rokov, no stále mu to myslelo a prekypoval energiou. Okrem hotela Whitley mal aj podiely v iných firmách v Bostone a v New Yorku. Jedna spoločnosť vyrábala posteľnú bielizeň špeciálne pre hotelový priemysel a druhá ju zasa prenajímala. Okrem toho v oboch mestách vlastnil kancelárske budovy a mal veľa nájomcov. Vybudoval si nemalé impérium a časom sa Paula podujala spravovať všetky jeho financie. Nešlo o každodenné účtovníctvo, len raz mesačne jej prišli podrobné správy z každého podniku, ktoré pre starého otca zanalyzovala a zosumarizovala.

Opäť sa rozhliadla, ale na svoje prekvapenie Andreu nenašla. Ona sa v takýchto podujatiach vyžívala. Rada konverzovala s hosťami a každému dávala na známosť, že je Whitleyová a ako generálna riaditeľka má na starosti celý hotel. K Paule sa správala trochu pohrdavo, akoby bola len obyčajná mzdová účtovníčka a patrila do úplne inej ligy. Paulu nikdy nelákali vysoké funkcie ako tá Andreina. Bola by priveľmi na očiach. Jednoducho nemala potrebu byť „šéfka“. Súčasná pozícia jej vyhovovala. Preto sa vždy čudovala, aký má Andrea problém.

Postupne zistila, že sesternica ju rada komanduje. Keďže boli v rovnakom veku, mohli by byť najlepšie priateľky, no

Andrea sa niekedy správala ako despotka. Z nejakého dôvodu, ktorý Paula nikdy nepochopila, sa pohybovala hore-dole na škále od zábavnej kamošky až po žiarlivú ženskú urážajúcu sa za každý zdanlivý prejav neúcty. Začalo to byť vyčerpávajúce. Na strednej škole toho Paula mala už plné zuby. S Andreou sa preto okrem rodinných stretnutí, keď sa jej nemohla vyhnúť, v podstate nestýkala.

Napriek tomu musela uznať, že Andreina bojovnosť z nej robila lepšiu generálnu riaditeľku. Paula si od nej držala odstup. Stretávala sa s ňou iba na týždenných poradách vedenia hotela, kde Andrei, Nickovi a svojej sesternici Hallie, ktorá viedla obchodné oddelenie, prerozdelenia financie. Porady viedol starý otec, a keď Nick referoval o reštaurácii, Hallie o nových dohodnutých mítingoch či podujatiach a Andrea o recepcii a o všeobecnej prevádzke hotela, Paula len ticho počúvala.

Tieto porady sa jej páčili, bolo zaujímavé počúvať názory ostatných. Svoju správu o prehľade financií spravidla rozdala v tabuľkách, na ktoré sa nikto okrem starého otca a Hallie dôkladnejšie nepozrel. Nick sa o čísla nestaral, Hallie zasa len chcela vedieť, ako tržby ovplyvnili celkový hospodársky výsledok hotela. Andrea o podrobné tabuľky, grafy či finančné súhrny od Pauly neprejavovala nijaký záujem. Podobne ako Nicka, aj ju tieto údaje nudili.

Zato všetkých ostatných s radosťou informovala o svojich úspechoch, aj tých najnepatrnejších. Paula ju počúvala, no často sa pristihla pri tom, že počas Andreinho rapotania je myšlienkami niekde inde. Starý otec musel neraz zasiahnuť, aby sa pohli ďalej. Ako tak nad tým premýšľala, Paula Andreu nevidela od predošlého rána, keď starý otec odcestoval na dvojdnovú cestu do newyorskej kancelárie. Žeby si vzala

deň voľna? To načasovanie sa jej nezдалo, keďže usporadúvali jedno z najväčších podujatí. Také, ktoré by si Andrea normálne nedala ujsť.

„Nechala si mi niečo z kokosových kreviet?“ Paulu prekvapil známy prekáravý hlas. Jej starý otec sa k nej prikradol, keď popíjala víno a pohrúžená do myšlienok pozorovala oceán.

„Stihol si to!“ Pritiahla ho k sebe, objala ho a pobozkala na líce. „Dáš si niečo na pitie? Práve som si šla po ďalší pohár vína.“

Zaškeril sa. „Vieš, že ho neznášam.“ Starý otec pil len zriedka, ale víno nikdy. No raz za čas si čosi doprial. „Dám si však jeden kahlua sombrero, keď už dnes oslavujeme. Potom sa niekam utiahneme a porozprávame.“

V jeho očiach sa zračilo nadšenie. Paula premýšľala, čo má za lubom. Výlety do New Yorku zvyčajne neprinesli nič nové. Paula podišla k baru na trávniku, ktorý postavili špeciálne na túto príležitosť, a objednala drinky. Keď sa vrátila, starý otec už sedel pri malom kokteilovom stolíku, ďalej od hostí, pochutnával si na plnených šampiňónoch a pred sebou mal nachystané kokosové krevety.

„Posaď sa. Daj si ešte krevetku. Mám ich tu priveľa. Viem, že sú tvoje obľúbené.“

Paula si z nich zobrala. Rozprávali sa asi desať minút, kým jej starý otec zreferoval novinky z výletu. Nebolo na tom nič nezvyčajné. Keď dorozprával, zamával na čašníka, ktorý na podnose niesol bagetové kolieska s paštétou, a pre oboch zobral po jednom. Odhryzol si a potom ju šokoval správou: „Včera som Andreu prepustil, ešte než som odišiel do New Yorku. Preto som chcel, aby si tu bola ty.“